

Sygn. akt IV CSK 208/16

POSTANOWIENIE

Dnia 21 listopada 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z powództwa K. C.
przeciwko P. Spółce Akcyjnej w W.
o zapłatę i ustalenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 21 listopada 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 3 lipca 2015 r., sygn. akt I ACa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania

UZASADNIENIE

W skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 3 lipca 2015 r., która została oparta na podstawie naruszenia przepisów art. 444 § 2 k.c. i art. 444 § 1 k.c. w zw. z § 2 pkt 1 lit. b rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 25 marca 2002 r. w sprawie warunków ustalania oraz sposobu dokonywania zwrotu kosztów używania do celów służbowych samochodów osobowych, motocykli i motorowerów niebędących własnością pracodawcy (Dz.U. 2002 r. Nr 27, poz. 271 ze zm.) oraz art. 386 § 6 k.p.c. i art. 386 § 6 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c., powód K. C. uzasadnił wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania tym, że:

(a) W sprawie występuje potrzeba wykładni przepisów prawnych wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, albowiem sądy nie są zgodne czy dochodzący odszkodowania z tytułu kosztów dojazdu może swą szkodę określać ryczałtowo przy zastosowaniu tzw. „kilometrówki”, czy też każdorazowo winien w sposób drobiazgowy udowadniać poniesiony koszt;

(b) W sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, albowiem judykatura nie wypracowała do tej pory stanowiska w przedmiocie tego, czy sąd ponownie rozpoznający sprawę po jej uchyleniu może prowadzić postępowanie dowodowe (i dokonywać ustaleń faktycznych) w zakresie sprzecznym z wykładnią prawa (oceną prawną) dokonaną przez sąd II instancji w wyroku uchylającym sprawę do ponownego rozpoznania;

(c) Skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, albowiem sprzeczność wykładni art. 444 § 2 k.c. dokonanej w zaskarżonym wyroku z wykładnią tego przepisu dokonaną przez Sąd Apelacyjny w (...) w wyroku z dnia 1 lutego 2012 r. jest widoczna *prima facie*”.

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli zachodzi (co najmniej) jedna z wymienionych w tym przepisie przyczyn, co powinno zostać wykazane i należycie uzasadnione przez stronę składającą wniosek (art. 398⁴ § 2 k.p.c.). Warunki, jakim powinno odpowiadać prawidłowe uzasadnienie wniosku zostały wszechstronnie wyjaśnione w ustabilizowanym orzecznictwie Sądu Najwyższego.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania ze względu na przyczynę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., a zatem występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, wymaga precyzyjnego sformułowania określonego, dotychczas nierozwiązanego problemu o charakterze abstrakcyjnym, zaprezentowania argumentacji prawnej przekonującej o istnieniu na tle tego problemu rozbieżnych ocen prawnych i świadczącej o poważnych trudnościach w jego rozwiązaniu, a także wskazania, dlaczego jest ono istotne (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05, niepubl. i z dnia 18 września 2012 r., II CSK 180/12, niepubl.).

Uzasadnienie wniosku powołującego się na przyczynę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., a zatem potrzebę wykładni przepisów prawa, wymaga, poza ich wskazaniem, przedstawienia właściwej argumentacji prawnej przekonującej, że wykładnia ta budzi rzeczywiste i poważne wątpliwości bądź wskazania orzeczeń świadczących o istotnych rozbieżnościach na jej tle w orzecznictwie sądów (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 listopada 2015 r., III CSK 269/15, niepubl.).

Uzasadnienie wniosku opartego na przyczynie przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga przedstawienia argumentacji prawnej zmierzającej do wykazania kwalifikowanego, ewidentnego naruszenia przepisów, możliwego do stwierdzenia bez merytorycznej analizy zaskarżonego orzeczenia oraz podstaw skargi (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49).

Powód żadnej z tych przyczyn przekonująco nie wykazał.

Z wywodów skargi jasno wynika, że skarżącemu nie chodzi o rozwiązanie prawnych problemów trudnych, wywołujących poważne wątpliwości lub prowadzących do istotnych rozbieżności w orzecznictwie. Skarżący zmierza w istocie do dokonanie przez Sąd Najwyższy kontroli prawidłowości zastosowania przez Sąd odwoławczy określonego przepisu prawa w konkretnych okolicznościach sprawy (w odniesieniu do jednego z elementów wpływających na wysokość zasądzonego odszkodowania) i do przekonania o zasadności podstaw skargi.

Co do przyczyny określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., na którą skarżący także nieskutecznie się powołał, należy przypomnieć, że ewentualne naruszenie określonego przepisu prawa, mające nawet oczywisty charakter, nie musi być tożsame z oczywistą zasadnością skargi, czego skarżący nie uwzględnił przy uzasadnieniu wniosku stanowiącym jedynie skróconą wersję uzasadnienia jednego z zarzutów skargi.

Skarga kasacyjna jako szczególny środek zaskarżenia, silnie nacechowany pierwiastkiem publicznoprawnym, nie służy weryfikacji prawidłowości podstawy faktycznej i prawnej wyroków, a rolą Sądu Najwyższego nie jest objaśnianie wszystkich wątpliwości prawnych, jakie nierozzerwalnie wiążą się z procesem orzekania (stosowania i wykładni prawa), ani usuwanie wszelkich ewentualnych wad prawomocnych orzeczeń.

Z tych względów, Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.